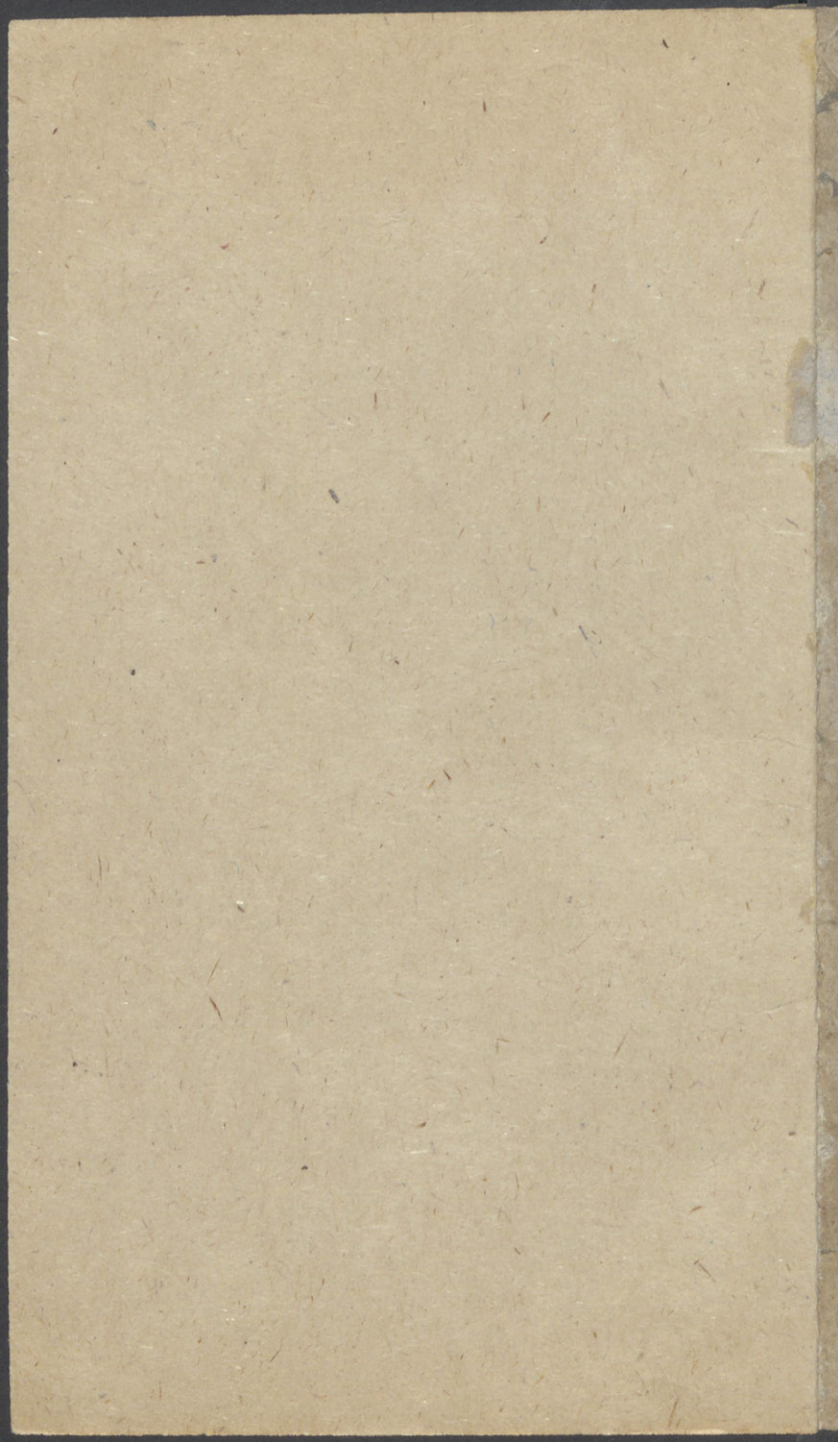

933060

933060

A JÉZUS KRISZTUS
HIV TANITVÁNYÁNAK,
nagy híri s nevi

CZEGLÉDI ISTVÁNNAK,

A kassai keresztyén hely. ekklézsia hűséges lelki-
pásztorának sok szenvedései és üldözései után lett
haláláról és tisztességes temetéséről íratott

SIRALMAS VERSEK.

Melyekhez adatott az Isten anyaszentegyházának
keserves állapotján való

S I R A L O M.

DEBRECZENBEN,
NYOMATJA OKOLICSÁNYI ÉS TÁRSA.

1861.

Nota. Miként Egyiptusban egy Pelikán.

Jaj néked Istennek hű ekklezsiája!
 Mert az Antikrisztus lelked várát vívja!
 Hogy elpusztithasson, bizony azt akarja,
 Hogy soha ne légy nép, oh Istennek nyája.
 Im érettünk immár a külső urakról,
 S azoknak hallatlan mártiromságokról,
 Jer értsünk mostan már egy lelkipásztorról
 És annak keserves históriájáról.

Kassa várossának hű prédikátora,
 Hű Czeglédi uram Krisztusnak szolgája,
 Szent irásnak utja, Isten trombitája,
 Lelkeknek dajkája s titkoknak sáfárja.

Ezek a szép nevek mind reá illenek.
 Mint császár nyakába az arany láncszemek.
 Massa volt időnkben. Thesbités Ilyésnek,
 Mert nálla volt lelke a könnyörgéseknek.

E szegény hazánkban bocsátott munkákat
 Nem henyélt hijába, sőt tudományokat
 Eresztett, Rómával állott sok harczokat,
 Mert lelki vitéz volt, s a törésen állott.

Viselt a Krisztusért sok gyalázatokat,
 Ritkán ett életében jó izü falatot.
 Kapujára éjjel irtak sok esufokat,
 Kit reggel felkelvén sirva magyarázott.

Sokszor hol bialnak, hol ökörnek írják,
 Hol basán bömbölő bikájának mondják,
 Ékes ábrázatját baromképen írják,
 A Jézus szolgáját főképpen gunyolják.

De mint tudós ember mind jóra értette
 Mindjárt a szent irást a kezébe vette,
 S az Isten könyvéből őket megelőzte,
 Ő ellenséginek míg mását küldötte.

Igazán mondatok engemet bialnak,
 Nem tartom e nevet bizony gyalázatnak,
 Nagy erejek vagyon nyilván bialoknak,
 Sok terhet elbirván jutalmat is várnak.

Igazán mondjátok, hogy én bial vagyok
 Krisztus igájában mert sokat elbirok
 Az is reám illik, hogy vad tulok vagyok,
 Mert római jármot sok izben elrontok.

Látják vallásában, hogy meg nem győzhetni,
 Ha Rómából jött is, ellene csak semmi,
 Nem tudták mi módon földről elveszteni,
 Rebellignek kezdték ártatlant mondani.

Egy estve a német házára rohana,
 Betörvén az ajtót Krisztus szolgájára,
 Eleget protestál a szent ekklézsia,
 De oroszlán ellen semmi egy bárányka.

Midőn már kötözve vitetnék az utcán,
 Előtte s utánna hallgatói sírván,
 Magának is könnye lecsorog orcáján,
 Szép nyájjához fordul, s beszélle ily fermán:

Uram áldott Jézus! dicsértessék neved,
 Ki méltóvá tettél, hogy szenvednék értted,
 Ezt kívánta uram! a lelkem te tőled,
 Hogy még e világon őtet megfrisseljed.

Miben dicsekedjem ur Jézus egyébben.
 Hanem te keserves nehéz keresztvedben,
 Nem a fából, rézből álló arany képben,
 Sőt gyalázatodban, sok szenvedésedben.

Ha rám mérted uram sz. Pál vesszejét,
Avagy sz. Istvánnak agyonverő kövét,
Vagy Sidrák Misáknak égő kemenczéjét,
Vagy Ésaiásnak mérges fafűrészét.

Ha édes megváltóm magad elszenvedted,
Az eczetes mérget epével bévetted:
Tudom hogy poharad akkor rám köszönted
Megiszod, de kérlek egyszerre ne töltsed.

Szoros bizonyára a mennyország utja,
Ez a világ pedig csak vándorló puszta,
Sok kísértetekben meg kell botlania,
A miglen béjűtnak a szent Kanahánra.

Csak a földi arany, mely bajjal szedetik,
Csak kő az akkoron, mikor földből veszik,
De tüzzel, pörölylyel s vízzel addig gyötrik,
Sok bajjal munkával mig aranynyá teszik.

Kassai hiv nyájam, én elsőszülöttem,
Krisztus szent serege, a kit legeltettem!
Meg ne ütközzetek szerelmesim bennem,
Rosz éltemért mert ezt tudod nem szenvedem.

Ez az igaz vallás, a melyen ti vagytok,
Ezt javallom néktek, ebben maradjatok,
Ez ut viszen mennybe, a melyen én állok,
Jertek, én is néktek bizony utat irtok.

No már ellenségem csak hozzám lássatok,
Mert a Krisztusnak én ért buzája vagyok,
Megértem és immár csak megarassatok,
Megadják a bért is, csak várakoztatok.

Hallván ellenségi tömlöczbe béüzik
Minden rabnak szíve örömmel bételik,
Hogy ily tudós ember közükbe érkezik,
Prédikál, könyörög, köztök munkálódik.

Gonosz ellenségi azt is megirigylék ;
Parancsolák onnét, hogy őtet felvennék,
Egy nagy búzás boltba jaj külön rekésztek,
Muskatérosokkal igen őrizteték.

Mivel gyenge ember, egészsége bomlék,
Nagy betegséggel ott jaj elnehezédék,
Melytől ugyannyira meg is emésztődék,
Hogy meg nem fordulhat, de mások segélék.

Az ekklézsiából kezesek érette
Hogy lettek, megenyhült a generál színe,
Kivették s annyira megváltozott szive,
Hogy házánál feküdt terhes betegségbe.

Piünkösdnek szomorú hava, hogy feltetszék,
Jaj! új parancsolat felülről érkezék,
Czeglédi törvényre hamar ítélteték,
Hogy halálos beteg, azt ingyen se vélék.

Feltették mint holtat szegényt a kocsiban,
Háza előtt állván osztán az utcában,
A szent ekklézsia vagyon siralomban,
Hogy lekipásztora szenved nagy méltatlan.

Prédikátor-társa egy felől kesergi,
Az egész oskola kész keservén sirni,
A sok mives ifju sereggel könnyezi,
Könnyhullatás nélkül nincs mellette senki.

Jó hitestársai is felüle ő vele,
Nem nézi, hogy préda lesz háza s mindene ;
Nem is gondol azzal, hogy kell olyan földre,
Menni, hol idegen a nemzetnek nyelve.

Nagy szombat határát végre, hogy elérék.
A gabonák között, hogy megállapodék,
A nagy messze uton inkább eltörődék,
S édes hitveséhez ily beszédet hallék :

Én atyámiai s édes hitves társom!
Élnék érettetek; mert dolgotok szánom,
Krisztushoz is volna lelki kívánságom,
S e kettő közt vagyon nagy szorongatásom.

Kelj fel, és öntözd meg elepedt nyelvemet,
Ted felyebb megbádjatt hideg kezeimet,
Nem soká hurezolod gyötrelmes testemet,
Mert elküldé Isten mennyből követemet.

Fizesse meg Isten jó dajkaságodat,
Hogy nem szántad értem sok munkásságodat
Ilyen messze ultra törvén tagjaidat,
Ritkán láttam értem jó nyugodalmadat.

Nagy jutalmad vagyon asszonyálat menyben
Kit számodra tartand Krisztus jobb kezében,
Meg is adja néked a nagy itéletben,
Csak légy állhatatos a Krisztus hitében.

O ha megnyilnék most asszonyálat szemed,
Meglátnád mennyi sok angyal áll környüled
S talán megképeznék a te gyengeséged,
Elrejtetett most az ime te előtted.

Azelőtt hivtanak téged Nóéminak,
Sokan e világon becsülni fogának,
De immár hivatol ezután Mártának,
Ma irattál közzé az árva tábornak.

Kisérij el a czélig engemet végiglen,
Nem kötnek te beléd, légy jó reménységben,
Takarj el kezeddel (ha hagynak) a földben,
Haza viszen az ur, légy tó reménységben.

Mond meg ágyékodból származott járomnak
Tokaj várossának egyik angyalának,
Hogy viselje gondját Czeglédi Pálomnak,
Őt hagyom attyának, téged meg annyának.

Soká ne hagyjátok Kassán a gyermekeket
Vaj ki sokan ottan tudom lesik őtet,
Főként ha meghallják az én holt híreimet,
Jaj csak el ne lopnák egy féltő kincsemet.

Vigyék tul a vizen Pathmos szigetébe,
Hol hűvösen csorog a Jézus beszéde;
Mert még alkalmas a mennyei térje,
Mivel nevendékeny még a harchoz gyenge.

Mond meg az országnak lelkipásztorinak:
A hitről, a hitről mostan tanítsanak,
A gyenge nyáj körül most forgolódjanak,
Mert már a nyáj körül mások is forgódnak.

Most rakjanak mirhát a temjénezőben,
Most legyenek buzgók könyörgéseikben,
El ne vesszen egy is az Úr seregében,
Mert számonként kérék őket jövődőben.

Tudom én, jól tudom, mi jó ő reájok,
Páthmos szigetében el kell szaladniok,
Ezer kétszáz napig megáll az ő szavok,
S fekete zsákokban kell prófétálniok.

Mi nem messze vagyon e világnak végi,
Noha e vak világ eszébe nem veszi,
Pokolbeli sátán eszt már régen nézi,
Hogy nem sok ideje van nyilván ő neki.

Ugyan dühösképpen azért is haragszik.
Illyen szabadonként azért nyargalódzik,
Az ezer esztendő tudja majd bételik,
Mellyben ama mélység megpecsételtetik.

Nem nyújtom már tovább hosszú búcsú-
Az angyali tábort nem várakoztatom, (zásom
Krisztusom lelkemet kezedbe ajánlom,
Eddig rendelted volt én pályafutásom.

Hogy e szókat mondá nagyon fohászkodék,
Testéből a lelke csesdesen kimúlék,
Ellenségi közzül sokan azt beszéllék,
Ez igaz emberrel kár hogy ezt mivelék.

Beérének azért Pozsony hóstátjában,
Szállás mutattaték kívül egy majorban,
Megtudták hogy eljött Czeglédi de holttan,
Ugyan megbódúltak főrendek magokban.

Színesképpen főrend magyaroknak mondja,
Protestálunk bizony mert nem vagyunk oka,
Nem küldöttünk papért, nem tudom ki dolga,
Ki hozott illy szégyent urunknak házára,

Parancsolom néktek azért magyar rabok,
Koporsót testének mindgyárást hozzatok,
Úgy temessétek el a mint ti tudjátok,
Azt ne költsék reánk hogy üldözők vagyunk.

Nagy sok tiszteletes idegen hercegek,
Vallásunkbeliek noha más, nyelvüek,
A temetésére szomorúan gyűlnek,
Kit nagy zokogással koporsóba tésznek.

A melly sírba tették Bonis Ferencz testét,
Ellenben fektették Czeglédi tetemét,
Ott várják mindketten Krisztus eljövését,
Ama Babilonnak megítéltetését.

Oh te fejünk felett forgott magas egek,
Be ártalmas idő a mellyet szültetek,
No földön lakozó minden nemzetségek,
Rajtunk csudálkozni nosza siessetek.

Fordítsátok de ti szemeteket felénk,
Örömkialtásra ne jöjjetek közzénk,
Van-e olyan bánat földön, mint a miénk,
Hol nagyon olly eset mint a mellybe esénk.

Oh magyar nemzetség be kemény a szived,
Ime ver az Isten, balgatag nem érzed,
Pirongat, fedd az úr, mégis nem szégyenled,
Félek, hogy ne jöjjön végső veszedelmed.

Csecsemő gyermekhez vagy bizony hasonló
Nincsen édes anyád: sirnod igen méltó,
Hints port a fejedre, légy gyászba boruló.
Nem illik nevednek, mert nagy jajra méltó.

Csudánál csudább ez magyar! hogy még sem
félsz,

Te ellenségeddel, hogy mégis túnyán vívsz,
Kőszikla és bátor szíveddel, hogy nem bírsz,
Jajra hiv az Isten magyar, hogy még sem sírsz.

Nem illik te hozzád magyar a muzsika,
Engedjed más népnek, mert nem tied a ma,
Ládd ; e mely sok József fekszik mostan halva;
Sebben vagyon pedig jaj a maradéka.

A nehézkes asszony bizony most kinlódik,
Szülés fájdalmában pusztában gyötrődik,
Ama véres sárkány előtte leskődik,
Várja, hogy elnyelje, ha fia születik.

Az anyaszentegyház az a szülő asszony,
Kinek szép aranyos koszoruja vagyon,
Sőt tizenkét csillag tetejében vagyon.
Nap az öltözete, lábán a hold vagyon.

Maga az ur Jézus ő lelki ruhája,
A hol e világon az ő változása:
Tizenkét apostol fényes tudománya,
Azok a csillagok, azzal ő szép cifra.

Csinálj uram ennek saskeselyű szárnyat,
S repítsd a pusztába, hol viseljed gondját,
Pecsételd bé immár amaz undok kútat,
Ki sok ezer lelket mérges füstel itat.

A szült fíjat pedig ragadd fel mennyégbe,
Adj vasvesszót ennek királyi kezébe,
Gonosz-ellenségit hadd tördelje egybe,
Miként a cserepet pozdorjára éppen.

Uram áldott Jézus erőtlének vagyunk,
Sok lelki paráznák vagynak kikkel vívunk
Te a mennyégben vagy; mi itt alant sírunk,
Vigy hazánkba immár, mert csak oda vágyunk.

Oh mi szerelmetes lelki vőlegényünk,
Zörgettél ajtónkon, s álomba merültünk,
Harmat is fejedre, s várakoztatál érettünk,
De nem győzél várni, elmenél mellőlünk.

Jaj kimenék egyszer; s elhala a szivünk,
Ajtónk hasadékan, hogy utánad nézünk,
Hol vagy szerelmesünk, nagy kiáltást tettünk,
Kivánságod miatt éppen elepedtünk.

Jövel vissza azért oh gyönyörüségünk,
Im zörgetésedre ajtót nyitni jöttünk,
A sok tövis közt már ugyan megsértődünk,
Hogy épen elfonyadt liliomi színünk.
Vidd által lelkünket már ama rut vízén,
Kit sárkány okádott lelkünk, hitünk ellen,
Parancsolj a földnek, hadd igya el menten,
Jövel uram Jézus! jövel hamar. Ámen.

Az Isten anyaszentegyházának nyomorusá-
gos sorsán és keserves állapotján való siralom.

Nőta: Mikor Senakerib a Jeruzsálemet sat.

Oh vajha valaki tengernek árjává
Fejemet tehetné vizek forrásává,
Vajha most lehetnék síróknak társává,
Lennék én előttök síróknak fijavá.

Oh ki helyheztenne engem a pusztába,
Az útonállóknak kedves szállásába,
Mert im elepedett szívem bánattyában,
Hogy a siont látom illy szomorú gyászban.

Oh ti fejünk felett forgó magas egek,
Sűrű bánatinkat nevelő fellegek,
Földi és mennyei sok számú seregek,
Én velem sírásra nosza siessetek!

Nosza kiki velem induljon sirásra,
Ugyan is ki készül akkor vígasságra,
A seregek ura mikor hív bánatra,
S minden fejet juttat gyászos koporsóra?

Ki mondana akkor ékes melódiát,
Midőn`menny és a föld fú palinodiát?
Nem készít Thália ékes komédiát,
Midőn Melpomene formál tragédiát.

Jaj melly homályban jár ekklézsia ege,
Az Antikrisztának nőttön-nő serege?
Vallyon e sok jajnak mikor lészen vége;
Mikor szűnik már meg ezek üldözése.

Jaj mint sír ő maga a Sion leánya,
Sűrű könnyeivel orcáját áztatja,
Sok száz ember közöttül nincsen egy barátja,
A ki bánatjában őtet vígasztalja.

Jaj mégis, fejére mert bokrosodik jaj,
Mellyért fijaiknak fejeken van robaj,
Babilon országát gyámolító tolvaj,
Reá sereggel jó, mint az eresztett raj.

Jaj mert mindenfelé hallatik nagy sírás,
Mert tömlöczben nyögnek sz. Pál és a Szíllás,
Majd megköveztetik a hú Zakariás,
Jánost majd megöli Heródes Antipás.

A szerelmes József tömlöczben kínlódik,
Mellyen bátyja Ruben felette bánkódik,
A kisdéd Benjámin utánna vitetik,
Kiért a vén Jákób majdan sírba lépik.

A szerelmes Rákhel hét fijasát siratja,
Bánattal ő magát fogyatja, fonnyasztja,
Sűrű könnyhullással ruháit áztatja,
Gyászos nyoszolyáját mélyen megáztatja.

Péter, Jakab, János sírnak a tömlöczben,
Kiket a Heródes tart kemény inségben,
Jakab megöletik nagy kegyelmességben,
Hogy többet ne szóljon az úrnak nevében.

A kegyes Micheás tömlöczbe vottetik,
Csak darab kenyérrel, vízzel tápláltatik,
E szörnyű inségben nyomorog, kínlódik:
Míg az úrnak neve bé nem tellyesedik.

Illyés Jesabeltől kínra kerestetik,
Mellyért a pusztában egyedül bújdosik,
Lelkében kesereg, retteg és búcsúzik,
Végre Istenétől ekképen búcsúzik.

DEBRECENI EGYETEM KÖNYVTÁRA

Lelt. 916/1945

